

Nr. 4/APRILIE 2016

PORTRETE

*„Orice acțiune dezinteresată de ușurare a necazurilor altora este o acțiune mistică,
o prelungire a propriei vieți în viețile viitoare pentru care lucrează.”*

Arthur Schopenhauer

Editura
TRACUS ARTE

Director: **Magda Jianu**

Redactor șef: **Daria Dinu**

Membri: **Fotinica GLIGA**

Mihai BENCHEA

Irina Drăgan

Echipa Asociației P.A.V.E.L.:

Președinte: **Olga CRIDLAND**

Director Executiv: **Iuliana GHIDU**

Coordonator Centrul P.A.V.E.L. și manager: **Camelia DEMETER**

Psiholog și coordonator programe(Centrul P.A.V.E.L.): **Alina MITROI**

Asistent social: **Roxana DUMITRU**

Asistent social: **Carmen VOICULESCU**

Kinetoterapeut: **Adrian MARIN**

Kinetoterapeut: **Ileana GRIGORE**

Terapeut prin joc: **Simona SANDU**

Terapeut prin artă: **Mihaela ȘCHIOPU**

Școala de Spital

Coordonator proiect Școala de Spital și profesor: **Mihai BENCHEA**

Coordonator voluntari și profesor psihopedagog: **Fotinica GLIGA**

Profesor de matematică și informatică: **Elisabeta NIȚĂ**

Profesor de limba română și limba latină: **Petre NICOLESCU**

Profesor de limba română și limba latină: **Lucia ȘTIRBU**

Profesor de muzică: **Gabriel PETRESCU**

Profesor de fizică și chimie: **Carmen NICULESCU**

Profesor învățământ primar: **Camelia IONESCU**

Psiholog și profesor de engleză: **Teodora GOLOIU**

Terapeut prin joc și profesor de engleză: **Stelian BĂLAN**

Editorial

Îndată ce natura dă semne de schimbare(în bine), starea noastră se modifică și ea și, chiar dacă încă mai e frig și ploaia cade în stropi(unii și înghețați) pe obraji, tarabele cu ghiocei, cu zambile și lalele nu ne lasă să cădem în depresii. E clar, vine primăvara și intră în forță în viața noastră! În Fundeni, la secția de Oncopediatrie, calendarul e însă unul atipic, buletinul meteo fiind concordant buletinului medical; de exemplu, poate fi soare, chiar când plouă sau ninge(dacă analizele au ieșit bune), însă plouă, tună și e frig, chiar pe caniculă(dacă medicul aduce vești proaste despre analizele copiilor).

Noul an 2016, pe care l-am așteptat cu toții cu multe speranțe, poate bifa, în doar câteva luni, multe evenimente reușite, pe care le-am organizat alături de micuții și tinerii internați la Institutul Oncologic din Fundeni; astfel, am sărbătorit, pe 15 ianuarie, *Zilele culturii române*, omagiindu-l pe Eminescu cu un frumos program de recitări, de cântece și dansuri; de 8 Martie, ne-am aplecat cu dragoste și prețuire spre mămicile care-i însoțesc pe copii în perioada tratamentelor și cărora ei le-au recitat poeziile create sub îndrumarea mea, special pentru acest moment; Mihaela și Tatiana, colegile mele care se ocupă de relaxarea lor prin pictură, au organizat un vernisaj la Cărturești, expunând acolo o parte dintre lucrările executate în după-amiezele când se refugiau cu toții în parfumul culorilor. Eu personal am continuat să mă ocup de stimularea talentelor copiilor pentru poezie, pentru că am simțit că, în ceea ce-i privește, aceasta este un elixir al vieții, al gândului curat, scris negru pe alb, o punere în scenă a unui univers dulce, suav și pur. Mă opresc însă aici cu înregistrarea evenimentelor ai căror protagoniști au fost pacienții de la Oncopediatrie, pe de o parte pentru că, într-un interval atât de scurt de timp, au fost extraordinar de multe și anevoios de descris, și, pe de altă parte, pentru că nu vreau să-mi asum rolul de cronicar conștiincios.

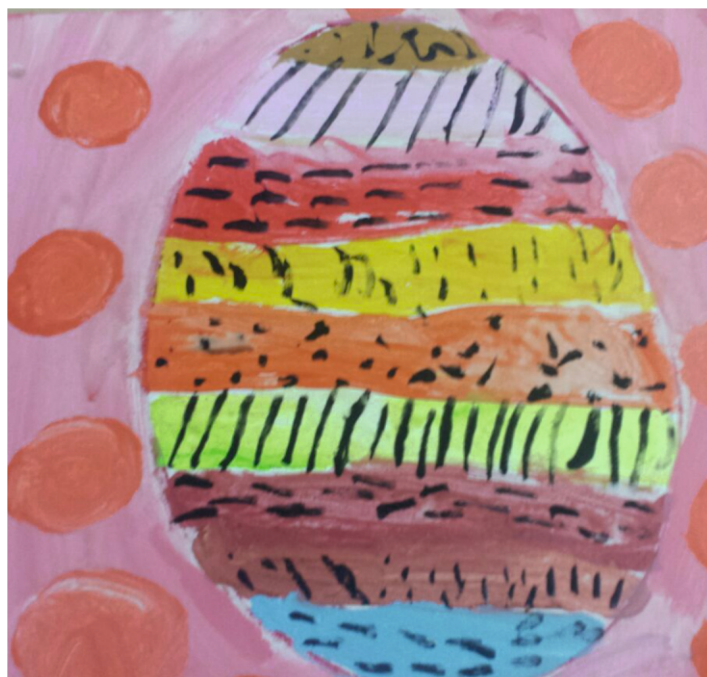
Mărturisesc că, în toate întâlnirile minunate cu ei, m-am obișnuit să le urmăresc vocația specială, aproape mistică, cu care ei inventează și împerechează cuvinte, cu care reușesc să inaugureze, prin versul lor, un sens precis al dinamicii morilor de vânt, demonstrând cu metafore că, să-ți dorești ceva din tot sufletul, ceva aparent imposibil, nu e un ideal, ci un gând care poate deveni faptă cu ajutorul lui Dumnezeu. Îi privesc de fiecare dată cu aceeași atenție ca la început, urmărindu-i aproape microscopic când frează de dorința de a găsi termenul cel mai potrivit pentru o idee anume și mi se pare că seamănă cu niște ambițioși competitori ai artelor.

Din practicile de tehnologie poetică pe care le-am exersat cu ei până acum, am constatat că metoda

dadaistă de construcție a textelor lirice, pe care am aplicat-o și care i-a provocat la scris, a dat roade, fiind cea mai potrivită pentru starea lor de boală. Și asta pentru că traseul impus vieții copiilor de hazardul selecției cuvintelor a umplut calitativ hiatusul din seriile lungi și triste de după chimio- sau radioterapie. Daria, o frumoasă și tânără voluntară, cu idealuri de carieră în domeniul medical, care m-a însoțit în saloanele lor, a rămas impresionată de poeziile care se țesau instantaneu, în fața noastră. A văzut cum, stând alături de copii, pe pat, scriem(tot pe pat, pentru că, din cauza perfuziilor de care sunt ancorați, copiii nu pot scrie și, atunci, ne dictează nouă textele) cuvintele blânde, suave, cucernice, cu care buzele lor sărută cerul, luna, stelele și le pun apoi șirag în jurul gâtului lor delicat. Și uite așa ne simțim parte a actului poeziei, încercând împreună cu ei să ne dedublăm, să dăm un alt sens durerii și bolii, s-o poetizăm, s-o gulliverizăm și s-o cucerim. În liniștea mea, mă gândesc, cu bucurie estetică, că drumul spre sănătatea copiilor internați aici trece și prin stația Poeziei, că boala poate hrăni versurile cu ideea biruinței, cu frumusețea speranței.

Extrapolând în mit temele și motivele pe care le dezvoltă textele inserate în acest număr al revistei, identificăm facil și pe Artemis, și pe Eros, pe Apollo, și pe Uroboros, adică o adevărată retorică a vieții, întoarsă spre lumină, spre viitor, prin jocul estetic al poeziei. Sensibilitatea tuturor imaginilor e rezultatul propriilor trăiri, ea putându-se opune timpului cauzalității mecanice iar *Izbânda* e zeul tutelar care se insinuează prin corpul elementelor stilistice și de prozodie.

Magda Jianu

Profesorii de la Școala din spital

De cele mai multe ori, viața ne obligă aproape să credem că e o exagerare aserțiunea lui Pascal că *omul trăiește cu resortul iubirii*; trăind eu însă în două lumi- cea dinafara Fundeniului și cea dinăuntrul acestui *loc blestemat*(cum îl definesc majoritatea dintre cei care au intrat, ca pacienți sau vizitatori aici), consider că cei mai mulți oameni din jurul nostru sunt nepăsători, pentru ei niciun gând despre necazurile altora nedevenind vreodată faptă; adică sunt ca un computer aspru și nonanimat, căruia îi lipsește comanda *send*. Ce este cel mai grav este că, în semeția și indiferența lor, nici măcar nu-și dau seama că, de fapt, din aceste comori altruiste și filantropice sufletul își extrage voința de a trăi. Opuși acestora sunt profesorii de la Școala din spital din Fundeni și colegii mei de la Asociația PAVEL, care, fie că sunt activi, fie că sunt voluntari, fac din prezența alături de copiii bolnavi de cancer un mod paralel de viață și compensează nevoia de fericire a micuților.

Pentru ei, adevărata bucurie constă în mulțumirea de a fi alături de copiii suferinzi, de a le converti zilele de chin în activități artistice, didactice și științifice folositoare, dându-le lucrări de control, teze sau evaluându-i, chiar și cu branulele în vene. Lor li se pot aduce mulțumiri, ode, dar ce goale sunt acestea, cât de limitate în conținut sunt, în raport cu valoarea spirituală a efortului lor! Vorbind despre acești

profesori și voluntari care fac, la secția de Oncopediatrie din Fundeni, un minunat exercițiu de umanitate, îmi vin în minte emoționantele versuri ale lui Octavian Goga despre dascălița copilăriei lui: *Așa, grijind copiii altor mame/ te stingi zâmbind în calea ta fecioară*.

Colegii mei, profesorii de la Școala de spital, îi îngrijesc cu multă pasiune și devoțiune pe toți copiii care au un diagnostic oncologic, se abandonează pe ei înșiși în gesturi de o măreție unică, trăiesc exclusiv pentru a fi pansamente altora și o fac cu cel mai înalt profesionalism. Le amintesc, cu multă smerenie, că Isus Hristos a avut grijă să rostească și pentru cei care își dedică viața alinării durerilor din viețile altora: *Binele făcut la nevoie ți-l răsplătește Dumnezeu înzecit când nici nu te aștepti*. Evident că nimeni de la Asociația PAVEL, nici profesorii, nici voluntarii, nici angajații nu se implică în susținerea copiilor bolnavi de cancer fiindcă urmăresc obținerea de bonusuri în viața lor ori de recompense spirituale, singura lor mulțumire e zâmbetul de fericire, lumina strălucitoare din ochisorii copiilor vindecați. Gândurile lor sunt, de asemenea, impresionante și extrem de semnificante, așa cum reiese din mesajele următoare.

Magda Jianu

Mesaje

Cum ar putea fi **Săptămâna altfel** în Școala de Spital?

A venit primăvara cu tot noianul ei de flori, soare, albine trezite și active printre petalele și sepalele albe, roz și verzi. În fiecare e o dorință de înnoire. Copii și adulți visează la soarele de dincolo de fereastră și la atingerea răcoroasă a ierbii. Pentru ei, soarele se vede încă din interior și iarba e un subiect care apare pe pânzele umplute cu nesaț de pensulele dansatoare din atelierele de creație.

Mai sunt și lecțiile de biologie sau de cunoașterea mediului, în care află despre rădăcină, tulpină și frunzele unei plante sau cum putem menține un mediu curat și sănătos. Și multe alte lecții povestite de profesori atunci când mâna este prinsă cu fluturași și pansamente de sticle albe, roz, portocalii, care picură stropi de speranță în venele copiilor. Și asta pentru că Școala de Spital este o Școală Altfel în fiecare zi. Este altfel, pentru că se desfășoară la patul elevului pacient, pentru că profesorii vin la elevi și nu invers, pentru că elevul se simte inclus și programul este adaptat nevoilor sale.

Ce ne-am putea dori pentru elevii noștri în **Săptămâna altfel**? Poate să vorbim despre viitor, despre meserii îndrăznețe, despre personalități, care pot deveni adevărate modele, despre iubire și speranță, despre recunoștință și despre importanța gestului simplu și a zâmbetului, datorite în aceste zile de rugăciune și așteptare a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Prof. Fotinica Gliga

Prietenie

În acest număr, vă propun să vă gândiți la prietenie, deoarece valoarea ei este inestimabilă, la calitatea relațiilor pe care le aveți cu prietenii și că, în Școala de Spital înveți că un prieten ne atinge inima și că, deseori, "a avea un prieten este mai vital decât a avea un înger".

Prietenii sunt oamenii cărora le împărtășim orice, în orice moment și sub orice formă, dragostea și sprijinul prietenilor sunt beneficii esențiale în viața noastră de fiecare zi, cu toate preocupările, succesele și dificultățile ei. Cu prietenii suntem cu mult mai creativi, mai entuziaști, mai aproape de noi înșine și cu prietenii uităm de plictiseala, de frustrare, de eșec, de nefericire, cu prietenii suntem "un suflet în două trupuri".

Multumesc, Betty Niță

Un proiect foarte util - Școala de spital

Am intrat în semestrul al II-lea al anului 2016, în care am oficializat **Școala de spital** la IOB Fundeni, cu mulțumirea că am fost parte la inaugurarea actului educativ în spital, dar și cu gânduri mari pentru viitor.

Copiii, adolescenții și părinții lor au devenit tot mai conștienți de importanța actului educativ, ceea ce, pentru mine este o satisfacție personală și îmi susține dorința de a continua și de a iniția proiecte noi în educația formală și informală a copiilor de toate vârstele, cu boli cronice. Interesându-mă, în special, mai mult abandonul școlar din motive medicale, sunt preocupat să organizez activități personalizate și pentru acest grup, de felul: semialfabetizare, dezvoltare de abilități numerice, inițierea în învățarea limbilor străine, noțiuni de bază în geografie și istorie.

Totodată, îmi doresc să aduc primăvara din natură și în educația copiilor cu afecțiuni oncologice, în așa fel încât părinții acestora să fie mulțumiți de șansa de a învăța în spital sau la domiciliu.

Îmi vin în minte acum concluziile lui Aristotel: Rădăcinile educației sunt amare, dar fructul este dulce. Ce dreptate avea Stagiritul!

Prof. Mihai Benchea

Primăvara pentru mame și copii

Un gând curat, cu prietenie și prețuire aş vrea să ofer mamelor care îi însoţesc pe copiii bolnavi de cancer. Lumina ochilor le dă speranţe micuţilor şi le uşurează suferinţele, le arată că nu sunt singuri în perioada tratamentelor. Ele sunt ca nişte sfinţi care îşi țin în palme, grijulii, florile. Tot cerul se revarsă asupra copiilor lor când din ochi le picură lacrimi fierbinţi de durere iar natura suspină trist, ținându-le de mână. Multă putere, curaj, perseverenţă le doresc şi multe, multe zile fericite, în care episodul Fundeni să rămână doar o amintire!

Cu drag, Camelia Demeter

Experiența de voluntar

O întâlnire mirabilă

Nu pot să exprim în cuvinte bucuria pe care am avut-o după doar o zi petrecută ca voluntar al Asociației P.A.V.E.L. Am simțit că pot să ajut, să aduc un zâmbet pe fețele îndurerate ale copiilor bolnavi care își petrec tinerețea pe paturile spitalului. Am văzut în ochii lor atâta speranță și am fost inspirată de puterea de care aceștia dau dovadă și de forța cu care luptă pentru a învinge boala.

O mulțime de sentimente contradictorii mi-au invadat sufletul la prima întâlnire cu universul secției de oncologie pediatrică a Institutului Clinic Fundeni. Am trăit mâhnirea că soarta poate fi atât de crudă cu acești copii, frustrarea pentru că medicina are limite, admirația pentru sufletul neobosit al doctorilor, al asistentelor și al voluntarilor care veghează asupra micilor bolnavi. Am înțeles ce fragilă și prețioasă este viața, dar și ce resorturi extraordinare de regenerare sunt în ființa umană. Mă gândesc că dincolo de forța biologică, există în fiecare om o scânteie de divinitate care se aprinde ca o torță pentru a ne da energia de a lupta, de a merge mai departe, de a ieși învingători din situațiile critice. Ea îi susține pe copiii bolnavi și pe părinții lor în zilele lungi de spitalizare, îi inspiră pe medici să aleagă cele mai eficiente terapii pentru pacienții lor, îi aduce împreună pe oamenii care pot dăruia bucurie, speranță și ajutor celor aflați în suferință.

Am văzut candoarea copilăriei care se încapățâna să supraviețuiască în mediul steril al spitalului și am realizat câtă nevoie au micii pacienți să rămână conectați la preocupările vârstei lor, să se joace, să asculte povești, să picteze sau să facă poezii, până când visul lor de a ajunge înapoi acasă, sănătoși, se va îndeplini.

Experiența de voluntar îmi confirmă că intenția de a deveni medic nu este doar un capriciu adolescentin, ci este calea prin care pot să fiu de folos semenilor mei, aflați în suferință.

Daria Dinu, voluntar la *Asociația PAVEL*, elevă la **Colegiul Național Gheorghe Lazăr** din București.

A dăruia

“Când facem un bine cuiva dintr-o pornire într-adevăr adâncă și curată, nu numai că nu așteptăm recunoștință, dar ne vine parcă să mulțumim noi aceluia, că ne-a primit cu bucurie darul și binele.” - Lucian Blaga

Povestea mea ca voluntar e, deocamdată, scurtă, deoarece nu am apucat să fac atât cât aş vrea să fac, însă, din puținul pe care eu l-am oferit, am primit foarte mult înapoi. Anul trecut mi-am amintit de o veche dorință și am hotărât că e momentul să o transform în realitate. După o simplă căutare, am găsit site-ul *Asociației PAVEL* și pagina de facebook și am știut imediat că este ceea ce caut. Deși activitatea mea de voluntar se desfășoară într-o secție de oncopediatrie unde cei tratați sunt copii și adolescenți, eu însămi fiind mama a două fetițe, am resimțit din plin emoțiile celor de acolo, dar, în același timp, am simțit și bucuria de a fi utilă și de a aduce în sufletul și pe fețele unor îngerași încrederea și zâmbetul.

În aceste câteva luni de când sunt voluntar, am învățat o mulțime de lucruri. Am învățat ce înseamnă să te încarci cu bucurie atunci când un copil îți zâmbește și aleargă, sărindu-ți în brațe și sarutându-te pe obraz. Am învățat să privesc oamenii în ochi și să le ascult durerea fără a fi nevoie de cuvinte. Am învățat că o strângere de mână venită din partea unui copil face cât un milion de cuvinte nerostite. Și, mai presus de toate, am învățat că atunci când un copil zâmbește, întreg Universul emana fericire. Am învățat să ofer necondiționat și să nu aștept nimic în schimb. Spitalizarea aduce cu ea multe întrebări, frustrări, resentimente, temeri, emoții mai mult sau mai puțin ieșite la suprafață, atât din partea copiilor, cât și din partea părinților ce îi însoțesc. Însă, împreună cu ei, descoperim noi fațete ale acestei perioade, înțelegând astfel că este doar o etapă pe lungul drum al vieții lor. În momentul în care pășești pe poarta spitalului și ți se oferă ocazia să intri în contact cu cei mici, te schimbi. Te schimbi pentru că începi să realizezi că în sufletul tău va dăinui veșnic o fărâmbă de copilărie și că, de fapt, copilăria este singurul Paradis încă viu. Energia, timpul, zâmbetele și îmbrățișările dăruite acestor copii reprezintă pentru mine o adevărată sursă de căldură și totodată îmi lasă un gust dulce la gândul că pot să fac ceva pentru niște suflete aflate la nevoie.

În acest program de voluntariat, pot spune că dăruiesc, dar și primesc înzecit. Mi s-a oferit șansa de a cunoaște oameni minunați, dornici de a se face bine, implicați, creativi, ingenioși, dar, mai ales, altruști. Am cunoscut copii puternici, copii a căror poveste de viață te cutremură, copii care ne dau ei înșiși lecții de viață, copii care au puterea de a zâmbi, în ciuda suferinței și a durerii. Așadar, pentru mine esența activității de voluntariat este dorința de a DĂRUI UN STROP DE BUCURIE!

Irina Drăgan, voluntar- psiholog

Literatura copiilor noștri

Imaginați-vă o sală de activități pentru copii (plină cu tablouri- pânze puse unele peste altele, cu calculatoare și în stânga și în dreapta, cu o masă de lucru în mijloc); aici, ne privim ochi în ochi, sau mai exact ochii mei, de persoană cu experiența lecturii, a scrisului, privesc ochii lor, rotunzi, umezi, dar senini, inocenți, curioși, precum și fețele lor delicate, surâzânde. Ne analizăm reciproc și căutăm împreună o cale spre literatura sufletului. De exemplu, Mădălina, o fată frumoasă, cu privirea ispititoare, cu sclipiri de diamant, m-a uimit prin rapiditate cu care poate face rime; din mintea ei ies sfinți! Alexandra își etalează în versuri în special iubirea față de mama, într-un fel direct, familial; vocea ei, temperamentul de profesoară conștiincioasă, surprinsă în momentul predării unei noi lecții sunt unice. Iliuță e deja șef de școală literară, experimentând poezia de mai mult timp; el are și tehnica, și inspirația, și resortul intim, și ... rima la el acasă; scrie cu drag și aplomb, ca un poet celebru, retras liniștit într-o casă acoperită cu stuf de pe malul oceanului. Ana-Maria este extrem de serioasă în procesul de construire a textului poetic; ea face selecția termenilor după un raționament absolut personal, schimbă topica până când găsește locul satisfăcător al termenilor; e riguroasă, ca matematicianul care a făcut pariu cu un critic literar că poate face poezie la același nivel la care făcuse carieră și în științele exacte(Ion Barbu). Pe Andreea cea mică am numit-o de la început Veronica Micle, părându-mi-se o interesantă muză, dar și o poetă cu har; ea combină imagini, le plasează în succesiuni după o logică și o simțire personale, care m-au uimit. Andreea cea mare sau pictorița găsește cuvântul poetic cu aceeași sensibilitate cu care potrivește nuanțele pe pânze; ea cunoaște rolul miraculos al versului, de aceea, îl gândește cu migala unui giuvaergiu. Și caracterizările micilor mei creatori de literatură ar putea continua, însă aici nu am ca scop o eșenționare a lor, ci realizarea unui preambul la creațiile care le-au ieșit din mințile și sufletele strivite de chimioterapie și din degetele ciupite de branulele agresive.

Poezii mei de la secția de Oncopediatrie din Fundeni au darul imaginației, după cum se deduce din poeziile acestui număr al revistei. Mărturisesc că, în aventura noastră creatoare, am explorat împreună, în ultima perioadă, teme dintre cele mai diferite: viață, familie, natură, dragoste, universul miniatural. Cu toate acestea, ca lector profesionist, am constatat că cele mai sensibile rămân textele dedicate mamelor, deoarece poartă mult din intimitatea copilului care o alintă în versuri și mai rudimentare, și mai perfecționate (așa cum se pricepe fiecare) pe cea mai iubită dintre ființe, din toate ivindu-se, lăitmotivic, prețuirea față de frumoasa(termenul îi aparține lui Iliuță Papuc), care îi stă alături, în aceste grele momente ale bolii.

Îmi amintesc că, la un moment dat, lui Sofocle i-a fost prezentat un tânăr și filosoful i-a spus: *Vorbește, ca să te văd!* După acest raționament, am constatat că copiii noștri vorbesc poezie, ca să fie văzuți, ca să-și exhibeze durerea. Ei nu fac niciodată economie în materie de versuri, sunt chiar mână spartă, de parcă ar ști că versurile sunt ca stelele - apar noaptea, ne călăuzesc prin întuneric, arătându-ne mereu Nordul busolei, dar dispar la lumina dimineții. Cei care s-au aflat la prima lor poezie, și-au înfrânt timiditatea, au dat aripi cuvintelor și le-au făcut arme poetice, utile în războiul contra bolii. Deși erau chinuți de radioterapie, de citostatice, au putut face corelații minunate între cuvinte. Cei care sunt deja experimentați, au avut nevoie numai de crearea unui cadru special(universuri, galaxii, povești în care ei erau eroii) de așezare a versurilor în contexte poetice. Ochișorii lor au tremurat, umezi și blânzi, când au căutat rime, au fost sclipitori, când au găsit măsura potrivită, ritmul cantabil al versului iar gândurile lor au secretat imagini uimitoare, prin care au absorbit vloga bolii.

Lectura poeziilor lor poate lăsa impresia unui caracter echivoc; aceasta vine din trăirile individuale transpuse în metafore, pentru că micii mei poeți își doresc, prin vers, să-și achite un vechi cont debitor față de cineva sau față de divinitate. Întreprinderea lor seamănă cu o afacere care prosperă nesperat, care dă cuvântului multă autonomie și care face din poezie un desen optimist, al unui autor plin de speranțe. Știu și că, în timp, versurile acestea, elaborate într-un spațiu nepoetic(spitalul) și în cel mai disperat moment al vieții autorilor(boala oncologică) pot deveni petale uscate, descoperite, după ani, între copertile cărților prăfuite, la care vor zâmbi cu multă, multă tristețe copiii de azi, pentru care copilăria se asociază cu suferința.

Literatura pe care copiii internați la Oncopediatrie o creează și în acest număr este ca un teatru al spiritului și, între parantezele timpului petrecut în spital, stihurile sunt o tentativă de depășire a necazului. Iar aici, la Fundeni, e cel mai rafinat și pur spațiu literar pe care l-am întâlnit în experiențele mele; aici nu se face nici politică, nu se arde pe rug și nici nu se dă like ori eject. Poate doar share, căci ne place să ex-portăm creațiile atipice. E o problemă de orgoliu, doar!

Magda Jianu

Arsenie Boca: Când viața pare cumplită, fă-ți un ceai și bea-l din cea mai drăguță ceașcă!

Mama

Mădălina Gheorghe, 14 ani

Mama, tu îmi dai putere,
Ești cea mai mare avere,
Ești persoana ce-mi dă viață,
Persoana ce-mi dă speranță.
Știu că ți-am gresit nespun,
La toate tu te-ai supus.
Iartă tu greșeala mea,
Chiar de nu e ultima!
Pentru toate-ți mulțumesc
Și să știi că te iubesc,
Însemni aer pentru mine,
Nicio mamănu-i ca tine

Mama

Alexandra Toma, 13 ani

O iubesc pe mama mea,
Ea mi-a dat totul de-a gata,
Mi-a dat tot ce am visat,
Ea pe gânduri nu a stat.

Mama mea viață mi-a dat,
În brațe m-a legănat,
O palmă ea nu mi-a dat,
Educație-am învățat.

Fără titlu.....

Andrei Stancu, 10 ani

Înainte să zbor pe calul înaripat, m-am uitat la o pădure diafană.
Și atât de mult mi-a plăcut, că mi-am luat casa mergătoare și-am mutat-o în luminișurile ei spre orizont.
Iar eu, c-o frânghie magică m-am balansat amețitor într-un copac
Și mi-am chemat din nou calul zburător, ca să mă arunce în cosmosul albastru.
Aici m-am izbit de colțul unei stele și am activat air-bagul de la picior.
Și m-am salvat plutind deasupra unui oraș verde și plin de extraterestri.
Unde trandafirii roșii, iarba gălbuie și copacii aurii erau decoruri frumoase dintr-un rai.
Și eu eram aici *The Alien Comandant*, plasat pe un soclu din dicrit.

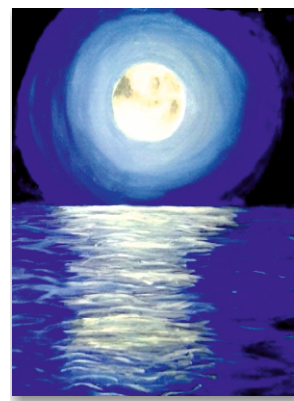
Zeița

Iliuță Papuc, 16 ani

Oare suntem noi, cu adevărat,
Ai vieții noastre eroi?
Nu cumva e asta o înșelătoare iluzie,
Fixată de noi în loc de concluzie?

Oare cine ne-a adus în lumina vieții
Și ne-a ajutat pe drumul tinereții?
La bine, la greu, cu noi a fost mereu
Minunata zână a sufletului meu?!

De-o viață stând în umbra mea,
Cu inima-i de catifea
Și chip duios de-aaleasă stea,
Frumoasa aceasta-i mama mea!

În cetatea visului

Liliana Argint, 19 ani

La umbra nucului bătrân
Din spatele casei, plantase ea milioane de spini.
Și îi uda la miezul nopții cu ser fiziologic,
Încălzit într-un pahar Berzelius din laboratorul de chimie.
Și peste 7 zile, a văzut uimită ivindu-se dintre țepoasele culturi o transparentă floare.
Și o ceață deasă învăluind grădina a transformat-o instantaneu în paradis.
Iar ea cu bucurie ancestrală trăia emoția momentului convertirii spinilor în sacre flori.
Dar nu a vrut să fie actriță în piesa adamică,
Căci plantele interzise în grădina ei nu rezistau.
Aici erau doar vise curate de viață nobilă și sfântă,
Căci Creatorul karmei ei, mărețul și dulcele Dumnezeu, nu-i permitea alt loc de trai decât strălucitorul rai.
Și ca orice cetățean al acestui spațiu, a primit drept însoțitor
Un lup protector și-un coș cu amară ciocolată.

Confesiune

Ioana Tomegea, 14 ani

Gândul la tine, iubită mamă, lumini de bucurie mi-aduce în ochi.
Și labirintul geometric, cerc l-am făcut din dragostea ce-ți port.
Sunt eu sau nu sunt eu, cea care șade lângă Dumnezeu?
Romantic peisaj și sacru gând, vin către tine depărtări tăind,
Făcând confesiunea mea un sincer spovedit.
Și-o împăcare dulce, ca mierea din Olimp,
Cu Cosmosul cel veșnic
Trimite acum iubirea mea în mit.

Mama mea

Andrei Stancu, 10 ani

Tu ești o zână în ochii mei,
Fără tine n-aș fi nici real, nici în oglindă.
Ești sufletul meu tot și inimă tu ești.
Pentru tine aș tăia păduri
Și aș îmblânzi tigri și crocodili,
Ți-aș da inele din cercul lui Saturn
Să le porți printre stele.
Și sigur vei străluci mai mândră decât ele!
Te iubesc, mama!

Îngerul meu

Florin-Ștefan Bîncă, 12 ani

Noaptea contemplan cu drag chipul adormit al mamei!
Zână îmi pare în lumina mândră a lunii,
Ca o mireasă blondă arzând de fericire.
O dragoste infinită i-am transmis prin suplele piramide
Și într-o clipă prunc m-am simțit, iar ea mă legăna cu dor nestins,
De înger blând trimis de Dumnezeu să mă iubească.

Chipul tău

Ana-Maria Tănase, 13 ani

Stimate Dumnezeu,
Un loc aş vrea în eternitatea desăvârşită a cosmosului Tău şi pentru mama mea!
Parfumul îmbietor al luminii stelare să-i contamineze fiinţa.
Iar eu să-i dau un mail de pe computerul solar
Şi să-i transmit prin raze un sincer *Te iubesc!*
Scumpă mamă, în inimă ai nestemate pentru mine!
Şi culorile sufletului tău sunt curcubeul veştii mele.
Ştiu că-mi doreşti un viitor victorios şi roşu.
Dar anii-ntr-o clipită trec
Şi-i greu să număr şi victorii şi culori.
Rămân ca umbre de mătase cu chipul tău pe vâlul lor.

Zâmbetul

Raluca Grosu, 15 ani

Pe al tău chip, În sfârşit, Un zâmbet s-a ivit, Dar parcă este obosit.	Dar acum se frânge Într-o baltă de sânge. Şi nu mai are scăpare, În abis el moare.
De către toţi era zărit. Multă lume l-a iubit Toţi au mărturisit, Era un zâmbet nemaipomenit.	Prin ceaţa întunecată Privirea începe să mi să abată Într-o lume necurată, Din gânduri creată.

Romeo, Julieta şi eu

Andreea Rotaru, 16 ani

Un Romeo şi o Julietă de la neuitatele cozi la carne
s-au îndrăgostit când ploaia începuse să toarne,
peste străzile comuniste şi goale.
Şi-o vizită neaşteptată a Duhului Sfânt
m-a trimis pe mine direct pe pământ,
într-o noapte sacră, cu strict legământ,
să aduc iubire prin viu jurământ.
Şi fiindcă n-am ținut cont de horoscop
mi-au investigat degetele sub microscop.
Şi, vai, petale erau acestea, neîntâlnite-n top,
De dulci şi suave crizanteme, venite-n lume cu un scop.
Masă regească mi-au întins, cu vin şi cu pastramă,
Pe jilţ de puf m-au aşezat fără de teamă,
Şoşoni mi-au pus, nîcîcînd să nu fac larmă
Şi-un diamant fixat cu drag la gât de a mea mamă.

Lumina veşnică

Ana-Maria Tănase, 13 ani

Când Mercur îşi trimite lumina prin Twiter,
Timpul veşnic devine limitat.
Şi-o cheie tainică-i dorită
Să rescrie strălucirea eternităţii.
Pentru asta, Alin a chemat în ajutor o zână,
Cu plete roz şi mers catifelat,
Care, poetă fiind, lovea cu versul ei limitarea.
Şi cu blândeţe şi fior adânc
Rămânea în răcoarea nopţii o visătoare statuie,
Înregistrată pe Google la adresa www.timpdumnezeiesc.ro.

Se spune că...

Mihaela Rotaru

Se spune că
Viața o trăim aici, pe
pământ,
Și că, dincolo de viață,
După moarte, e rai sau iad.
Așa se spune...
Însă eu văd pe pământ
Și Rai și Iad.
Văd îngeri căzuți definitiv,
Ce ard în COLECTIV...
E de nedescris
Ca într-un abis:
Scene cu draci ce îi pârlălesc,
Cu flăcări de jur-împrejur ce
roiesc...
Suflete plâng cerșind
îndurarea
Însă demonii nu știu ce e aia
iertarea;
Și flăcări ne-arată ce-i
răzbunarea.
Stai și te-ntrebi și tu, ca și
mine:
Cu ce au greșit aceste spirite
tinere?

Se spune că fiecare lucru
Există cu un motiv anume,
Că orice faptă pe lumea asta
E săvârșită pentru un același
Motiv anume.
Care o fi acel motiv anume?
Se spune că scopul scuza
mijloacele,
Că scopul e-un fel de motiv,
Sau că scopul e rezultatul
efectiv.
Dar care e scopul?
Se spune că acolo sus,
undeva,
"În Cer" cum spun unii,
"În Rai" cum spun alții,
Există un Dumnezeu...
Dumnezeu atotștiitor
Și atotînțelegător...
Care e prezent oriunde și
oricând
Care știe motivul și scopul
A tot ceea ce se petrece
Pe acest pământ.

Toți pretind a "comunica"
Cu dumnezeul lor...
Însă, dacă se zice că
Dumnezeu e iertător...
De ce se întâmplă
Ca pământul să arate,
În aceeași zi,
Ca Raiul și Iadul la un loc?

De ce creștinii comunică
Cu divinitatea
Fără a primi răspunsuri
La întrebări puse din
curiozitate?
Ajungem să repetăm la infinit
Sutele de întrebări
Fără vreun rezultat...
Motivul e încă necunoscut...
Scopul de asemenea.
De ce?
Care-i motivul?
Cu ce scop?

3 oct-7 oct 2015

poezia am scris-o în memoria sufletelor ce au dispărut în Clubul Colectiv

Și te-ai dus...

Mihaela Rotaru

Iubirea trecătoare
Nu-i așa de mare.
Toate cele spuse
Multe sunt ascunse.
Dragostea măreață
Se transformă-n ceață.
Corpul tău cel umed
Se ascunde putred.

Vremea cea năpraznică
Trece prea obraznică
Peste gândurile duse
Și visările apuse.
Vocea inimii tale
Răsună-n spitale;
Răul mă topește
Trupul mi-l răpește
Într-un lanț de lacăte
Cu farmece ferecate.
Dragostea-ți triumfă

Celor ce umflă
Lacul minciunii
Plin cu nerozii;
Marea minciunii
Și murmurul pădurii,
Cu cântece, cuvinte
Și gânduri nerostite.
Și treci tot mai departe
Plin de ne-nsemnătate.
Și te duci în gol
Fără vreun ocol.
Și te-arunci în râpă
Cu gândirea stearpă
Cu mentalitatea hâdă
Și cu firea sângerândă.
Și tu crezi că n-ai scăpare
Din prăpastia-sta mare.
Dar, ca de obicei,
Lumea-i plină de mișei

Orbi, fuduli și încrezuți
Cu sufletele, vânduți;
Ce aruncă și-alte vieți
În bezna-cea de veci.
Și refuzi să crezi în tine,
Să vezi că poate fi și bine,
Atunci când sufletul încearcă
Oricui, să împartă:
Bunătațe și speranță,
Căldură, și ideea că mai există
viață
Ce ne poate bucura privirea;
Că așa-mblânzești omenirea.
Și refuzi să-ți faci un bine
Crezând că le va fi
Altora de folos,
Dar și pe ei îi rănești
Fără să realizezi.
Și te duci, te duci ușor
În văzul tuturor
Făr' să spui măcar
"Toate mă dor!"

Tu cine vrei să fii?

Mihaela Rotaru

Îți dorești să fii tu
Dar din senin nu mai ști cine ești...
Când toți spun că nu te mai recunosc
Sau că nu ești cum și-au dorit ei să fii.
Ajungi să îți dorești să fii cineva,
Oricine, la întâmplare...
Doar cu simplul scop
De a fi pe placul lor
Căci fericirea ta e fericirea lor.

Atunci când nimeni nu e mulțumit de tine
Ajungi să trăiești întrebându-te disperat
Dacă mai are rost să fii tu.
Toți îți spun că va veni și vremea ta,
Însă tot ce faci tu e să te întrebi:
"Mai merită să mai aștept?
Oricât încerc așa de tare
Să ajung departe...
Merită să mai aștept
Dacă, în final, nici nu contează?"

Jocul tăcerii

Mihaela Rotaru

Pahar gol în fața mea zace
Pe masa tăcerii.
E gol...
Nu pentru că am băut,
E gol că n-am ce pune
Că să-l umplu.
Mă uit la el
Și-aștept să se umple...

Simt că mă-mbăt...
Nu cu băutură,
Ci cu gânduri tăioase...
Încerc să mă ridic
Dar picioarele-mi sunt pironite.
Pielea mi se strânge rigidă pe oase,
Gâtul se-mpreunează și-
Inima-i prea grea,
Răsuflarea prea rece, e frântă acum.

Mă ridic deodată,
Dar pare că nu-s eu;
Căci trupul zace-nclăștat
De marginea mesei.
Aceeși lume-o văd acum
Cu alți ochi însă.
Nu pot să râd,
Și nici să plâng;
Pot doar să exist
Fără ca cineva să vrea
Să știe de mine.
Pot doar să trăiesc
Fără să-mi doresc.
Pot să-mi doresc să mor
Fără să se-ntâmpie,
Căci acum sunt o necunoscută,
Acum sunt o stihie.

Autostrada către mama

Ionuț Dulcu, 18 ani

Părăsind Ursa Mare, în față mi s-a ivit o incandescentă galaxie,
Din care răsărea o constelație în formă de pescăruș.
Cu un plasture mi-am bandajat călcâiul, ca să-l feresc de colțurile aspre ale stâncilor.
Și-am dat, surprinzător, peste un câmp cu pădăii,
În mijlocul oceanului crescut,
Peste mii și mii de munți de perle.
O insulă mitică părea imensitatea albă și pufoasă,
În care roiuri de suflete trăiau în armonie.
Și, ca la un semn, 80 de taxiuri ne-au înconjurat,
Poftindu-ne să ne plimbe la nesfârșit
Pe autostrada tinereții cu 6 benzi
Și cu semafor, care semnaliza numai cu verde
Drumul către mama mea.

Insigna

Alexandru Marinel Gâlii, 9 ani

Clipele mele sunt sidefii mărgele împrăștiate pe trotuar,
Urmărind geometria pașilor, a frunzelor și a mașinilor.
Și din gri și rece, chiar dezolant ciment,
Trotuarul a devenit, cu ele, mirific loc de sfinți.
Dar, vai!, un negru și violent motor
A tulburat liniștea străzii mele.
Și, ca să tac, mi-a dăruit cu drag insigna Mihai Codreanu,
Pe care am pitit-o într-un tainic loc- un scaun rupt, abandonat sub o bancă în
Copou.
Voiam s-o dăruiesc cu drag mămicii mele,
Pusă-ntr-o cutie muzicală cu călușei și dungi
Și însoțită de un poetic și inspirat compliment.
Iar ea, cu ochii-n lacrimi, a primit insigna
Ca pe o dulce mângâiere-a mea.

Păduchele bețivan

Mădălina Gheorghe, 14 ani

Un păduche mititel
Era beat ca un purcel.
Pe mine el s-a urcat,
De păr el s-a agățat.
Și-a-nceput să-mi cânte lin
Doina "Floare de mălin".
După cum el îmi doinea,
Mare dor mai suferea.
Singurel viața-și ducea
Și prin cap călătorea
Zi si noapte nu stătea
La ureche-mi trăncănea.
Intr-o zi m-am plictisit
Și pereche i-am găsit,
Singurel nu mai era,
Lacrimi el nu mai vărsa.

Un șoim de veghe

Ionuț Bălțățeanu, 8 ani

O stea căzătoare lumina fierbinte sub perna mea.
Și m-a trezit brusc din somnul meu geometric,
Punându-mi în mână o lanternă strălucitoare,
Ca să caut ghiocei și mă răcini,
Să-i ard într-o ramă de aur pentru mama mea.
Nasturi de briliant i-am cusut pe bluza de sărbătoare,
Așa de eleganți, că cioara de pe măr a plâns de gelozie
Și-a căzut cu ciocul în sosurile de lavandă.
Deodată, de sub colțul alb al pernei,
A ieșit un mândru cap de lebedă,
Care murmură descântece de adânc somn.
Și, peste paturi moi și parfumate de ferigă regală,
În care eu dormeam lucid ca un răsfățat prinț,
Plutea un șoim istoric, impunător și falnic
Plăt看 de mama mea cu-o sută de arginți.

Visul lui Azorel

Delia Timaru, 12 ani

De zgarda cățelușului meu este atașat un clopoțel.
În balta de lângă ogradă, el se tot scaldă.
Un somn adânc îl pătrunde pe Azorel:
Visa că jucăușa Lessie îl împinge cu putere spre izvorul mititel,
A cărui apă vie era tratamentul pentru veșnicie.
Și, ca pe glob să fie de folos oamenilor, a îmbuteliat-o și a livrat-o gratis și imediat farmaciilor.
Iar milioane de pacienți băutori ai licorii sfinte au văzut scânteii albe și multe.
Și pe Dumnezeu purtând în noapte un galeș zâmbet,
Trimițându-ne darnic, prin minunata lună, un șerbet.

De la război la vacanță

Bogdan Arion Șubredu

Din Washington-ul metalic și rece ,
Am plănuit un război pe lună.
Și am plecat în zbor de pe acoperișul Marelui Stat Major
Pe care-l conduceam (eram comandor).
Și globul Pământesc mi se părea multicolor, static și pitic
Iar aeronava mea zbura fericită printre stoluri roșii de porumbei,
Care dansau lin înspre curcubeul din jurul planetei Marte,
Pe care era de planton un gras și prietenos crocodil,
Lângă o statuie, sub care Jamie îngropase comoara de la capătul curcubeului.
Și, când îi era foame, crocodilul prăjea rațe care înotau pe un lac de ciocolată.
Și plăcându-mi atât de mult viața asta de pe Marte
M-am decis să-mi stabilesc aici locuința pentru vacanțe.

Tigrul și iubita lui

Marian Baci, 9 ani

Tigrul alb, prietenul meu de mic, a vânat un elefant african.
Și i l-am făcut cadou, pentru prânz, leului flămând.
Însă a păstrat pentru el scheletul,
Pe care l-a șlefuit și l-a făcut minunate bijuterii.
Apoi l-a oferit cadou iubitei lui, tigroaica.
Ce frumoasă era această domnișoară, cu mărgelile, inele și rinichi de elefant!
Și uite așa, cei doi au plecat la plajă în America!

Viață

Andreea Nedelcu, 6 ani

"Somnoroasele păsărele" se retrag în viziunile
Copacilor albaștri ca să se odihnească.
Fiecare viziună are o cameră întunecoasă,
Cu ferestre mici ascunse de draperiile galbene.
Paiele moi sunt patul lor drag,
Pe care păsărelele sforăie tare și enervant.
Deodată, un " mor, mor " înspăimântător
Le sperie și le alungă în mijlocul curcubeului.
Ce viață urâtă și grea au ele!

Nostalgie

Iulian Pavel, 17 ani

Cu nostalgie, pe Carul Mare stând, îmi aminteam
Cum părul lucitor și boreal i-l mângâiam
Și-ntr-un colț de stele cu pași moi mă ascundeam
Și la urechea ei plătândă cuvinte dulci, dumnezeiești eu îi șopteam.

Și deodată într-un costum negru, nesuferit și aspru,
Îmbrăcat la patru ace m-am trezit ca un monstru,
În pantofi negri, strălucitori și îndelung fermecători-
Ceva luxos întâlnit la mulți pământeni adeseori.

Astăzi nu e o zi oarecare, ci una cu adevărat mare.
De oxigen și de jărat am nevoie tare.
Și-acum mă-ntreb dacă asta au vrut astrele oare
Ca eu, un solitar poet, să spun da în gura mare.

Regretul

Iulian Pavel, 17 ani

O cămilă agonizând am văzut în marea Moartă
Iar cetatea în care urma să-i întâlnesc sufletul
Era cu un lanț ferecată.

Un vehicul părăsit, cu vopsea violet spoit,
O aștepta pe ea la țarm,
Neatins de valurile care dorm.

Datorită neputinței mele de a auzi ultimul ei cuvânt
șoptit,
Vinovat și posac m-am simțit.

Și atunci greșelile în fața ei le-am mărturisit,
Sperând că mă va ierta voit
Și că mă va aștepta, ca un întârziat taximetrist,
s-o duc spre sacru-n asfințit.

Însă respins am fost printr-un cuvânt pompos,
Făcându-mă să rămân un penibil fricos,
Starea copleșindu-mă ca un violent pleosc,
Iar sufletul despincându-se printr-un tragic trosc.

Reînvierea

Iulian Pavel, 17 ani

Un sloi cenușiu m-a lovit instantaneu,
Tocmai când lumea-mi părea un minunat curcubeu.
Și-un zid de ceramică m-am chinuit să ridic,
Spre a mă ascunde de paloșul
Ce umbra-mi urmărea sadic.

Ca un tigru-n cercul de foc m-am simțit
Spre soare gânduri și rugi am ținut.
În stepa fierbinte un aliat magic am găsit-
Era o arteziană clocotindă, ce sloiul cenușiu a prigonit.

Fără titlu.....

Alexandra Toma, 13 ani

Doamna doctor, nu plecați!
Mie drumul nu îmi dați?
Ați uitat prin ce-am trecut?
Câte zile am pierdut
Stand aici închiși pe pat,
Fără bradul de pe masă
Fără casa părintească,
Fără Moșul ce ne lasă
Bucurii mereu în casă,
Fără chipul celor dragi?

Moș Crăciun

Alexandra Toma, 13 ani

Moșul nostru cel iubit
În sacose-a pregătit,
Pentru toți ce-au fost cuminți,
Sănătate și iubire.

Și așteaptă cu mult drag
Ca să intre iar pe prag,
Poposind în drumul lui,
Trecând ușa Domnului.

Iar copiii-s curioși,
Ascultând din nou pe Moș,
Așteptând din sacul lui
Bucuria darului.

Visul

Alexandra Toma, 13 ani

Într-un plai,
La o gură de rai,
Se așază un copil
Pe nume Mihai.
Cu ochi de mărgea,
Cu buzele de catifea
Se așeză lângă un pom
Și visează un om
Înalt, frumos și înțelept.
Și Mihai îl întrebă:

- Cum te cheamă?
- Dumnezeu! Și-mpart
Bucurie mereu.
Eu am creat pământul,
Chiar și pe părinții tăi.
Atunci Mihai se trezi
Și dintr-odată-și aminti:
- Eu sunt Dumnezeu
Și-mpart bucurie mereu.

Iubire pe planeta Pluto

Florin-Ștefan

Bâncă, 12 ani

În casa mea de la Polul Nord, m-a vizitat o cobra, care
își purta cu mândrie ochelarii speciei.
Și după ea, mii de fluturi arctici
Au năvălit în camerele din gheață și zăpadă ca să-mi
verifice actele de ședere aici
Dar mirosul înțepător de la salata mea de ceapă, i-a pus
pe toți pe plâns și-au leșinat îndată.
Ce caraghioasă era acum înspăimântătoarea cobra cu
lentila căzută în buzunarul de la vestă !
Ca să-i resuscitez, le-am preparat o licoare de
leandru servită într-un ceainic rusesc.
Și am îndulcit-o suficient de mult ca să-i pască apoi
un diabet.
Însă un cumplit accident cosmic mi-a demolat
măreața casă
Și mii de vise tinerești au murit sub gheața aspră și
tăioasă,
Într-o clipită am devenit și eu moșneag albit de
vremi, abandonat de lume într-un trist azil,
Unde am dat un inel de logodnă iubitei mele Sara,
Care, fiind plecată pentru o mică veșnicie pe Pluto,
A delegat pentru asta un roșu ursuleț de pluș.

Gând

Un principiu elementar al altruismului spune că nimeni nu trebuie să sufere singur, că se impune să suferim împreună, deoarece suferința e o stare care trebuie împărtășită; trebuie să plângem împreună, fiindcă lacrimile udă un pământ uscat, avid de apă, pe care îl animă cu viața lor; trebuie să suspinăm împreună, fiindcă așa de frumoasă este simfonia aceasta a sunetelor triste, încât se apropie de pitagoreica muzică a sferelor; și, de asemenea, tot împreună trebuie să zâmbim și să ne ridicăm din spaima de chinurile bolii. Când spun *împreună*, mă gândesc la solidaritatea afectivă a noastră, a profesorilor și voluntarilor de la *Asociația PAVEL* cu copiii bolnavi de cancer.

Prin toate activitățile pe care le desfășurăm împreună, încercăm să ținem apăsat butonul fericirii, al optimismului familiilor, al dorinței de luare în stăpânire a viitorului lor, în fața evidențelor din fișele medicale. Pe aceste coordonate, poeziile din acest număr sunt un instrument de mulțumire lui Dumnezeu, căruia copiii-autori îi cer să-i însănătoșească și să le ofere drepturi asupra destinului propriu. Iar dorința sacramentală de a ajunge stăpânii destinului poate avea ca efect penalizarea durerii, prin rolul catharsic al versului, citit în aplauzele noastre, în chimia amară a lacrimilor mamelor și ale taților care îi însoțesc.

Magda Jianu

Cuprins

Editorial	pag 1
Profesorii de la Școala din spital	pag 2
Mesaje	pag 3
Primăvara pentru mame și copii	pag 4
Experiența de voluntar	pag 5
Literatura copiilor noștri	pag 6
Mama	pag 7
Zeița	pag 7
Mama	pag 7
Fără titlu.....	pag 7
În cetatea visului	pag 7
Confesiune	pag 8
Mama mea	pag 8
Îngerul meu	pag 8
Chipul tău	pag 9
Zâmbetul	pag 9
Romeo, Julieta și eu	pag 9
Lumina veșnică	pag 9
Se spune că... ..	pag 10
Și te-ai dus... ..	pag 11
Tu cine vrei să fii?	pag 11
Jocul tăcerii	pag 12
Autostrada către mama	pag 12
Insigna	pag 13
Un șoim de veghe	pag 13
Păduchele bețivan	pag 13
Visul lui Azorel	pag 13
De la război la vacanță	pag 14
Nostalgie	pag 14
Regretul	pag 14
Tigrul și iubita lui	pag 14
Viață	pag 14
Reînvierea	pag 15
Fără titlu.....	pag 15
Moș Crăciun	pag 15
Iubire pe planeta Pluto	pag 15
Visul	pag 15
Gând	pag 16

Acest număr al revistei **Portrete** apare în perioada **Postului Mare**, fiind un preambul literar la singurul eveniment grandios al universului și al lumii creștine-**Învierea Domnului nostru Isus Hristos**. Este, de asemenea, o demonstrație că, dacă suntem convinși că miracolul suprem, revelat acum 2000 și ceva de ani, a existat în realitate(nefiind o simplă tradiție spirituală sau comercială), că actul **Învierii** este summumul biruințelor, atunci putem crede cu toată ființa noastră că boala, chiar oncologică, nu este decât un episod trist, dar pasager, care poate fi depășit cu sprijin de la **Dumnezeu**.

Pentru asta, să-L sunăm și să-L cerem în mod direct, dar cu smerenie și recunoștință, Sănătate! El nu are cont de email, nici pagină de facebook, pentru că nu-i place comunicarea prin scris; adoră să fie abordat verbal, ca să simtă suspinul de pocăință și să ne șteargă lacrimile de durere, ca să ne audă vocea, să angajeze cu noi un dialog, mai lung sau mai scurt, în funcție de cât de vorbăreți suntem.

Formați deci numărul de call center **142**, tastați în continuare **psalm** și veți auzi un **Da! salvator!**

Magda Jianu

